

ZAHARA, AHOL OLVASNI JÓ

Gödöllő egyik legrégebbi utcája az Isaszegi út. Ma autók járnak, kerékpárút kíséri, és az aszfalt határozottan átbukik néhány különös dombon. Aki siet, talán észre sem veszi — csak egy enyhe hullámszerűség az úton. Pedig ezek a puklik nem véletlenek!

Azt mondják, alattuk húzódik a Csörsz-árok nyoma. Egy régi sánc, amely valaha határt jelölt, s a föld még őrzi az emlékét.

Amikor az Isaszegi út csendes, poros út volt, egyik oldalán a vasút, s a másikon a Rákos-patak kísérte. A pukliknál egy keskeny ösvény ágazott le a patak felé. Ott, nem messze a parttól, egy kis forrás tört fel: vize néhány méter után már bele is simult a patak sodrába. Arrafelé terült el a Zahara, furcsa név egy zöld, víz közeli helyhez, mégis így hívták.

Egy nyáron ide járt ki tehenet legeltetni a tizenegy éves Piroska. A családnak nem tellett gulyásra, így egyedül hajtotta ki Pirókot, a békés jószágot. Ahogy végigsétált a falun, arcán pír ült — talán a naptól, talán attól, hogy mindenki látta.

Az utca utolsó házában lakó idős asszony egyszer megszólította:

– Piroska, tudsz olvasni?

– Hát persze – felelte. – Gergely tanító bácsi megtanított. Otthon van egy könyvünk, a Biblia. Édesanyám minden nap olvas nekünk. Első lapjára, bele is írta testvéreim és az én nevem.

Másnap a néni könyvet adott a kezébe: az volt A csörsz árka mondája, mit Tompa Mihály írt. Piroska kivitte magával a forráshoz. Leült a fűbe, Pirók legelni kezdett, ő pedig olvasott. A versből régi történet bontakozott ki: sáncokkal, szerelemmel és Délibábbal. És ahogy a vers a Csörsz-árokra mesélt, Piroska egyszer csak felnézett a sorok közül, meglátta maga körül ugyanazt a világot. Ott volt előtte. A Zahara nem csak legelő volt már, hanem megelevenedett a történeti táj. Nem csak dombok voltak többé, hanem egy régi világ nyomai. A közeli nádas mocsár várat sejtetett. Csörsz királyfi árkat ásatott, hogy vizen vigye haza mátkáját Délibábot...

Attól a naptól kezdve a nyár másként telt. A néni újabb és újabb könyveket kölcsönzött, Piroska pedig a forrás mellett olvasott. A patak csobogott, a tehén békésen legelt, és a világ egyszerre lett nagyobb és mélyebb. Egyszer az olvasást elunva, játékból felült Pirók fejére. A tehén szarvai közé, mint egy fotelbe. A tehén azonban megrázta a fejét, és Piroska a garádba (szerk.: határ, mezsgye) esett. Nagy ijedtségen kívül baja nem esett. Ott tanulta meg, hogy nem minden játék marad játék.

A nyár elmúlt, majd Piroska felnőtt, eladó sorba került, családot alapított. Otthona a Rákos-patak mentén lett, hol munkája mellett: zöldséget, epret, virágokat termelt. Gyerekeinek férjével együtt sokat meséltek. Szomszédjukból hordtak tejet, mert nekik már tehenük nem volt. Élete dolgosan haladt...

Idős korában is nagyon szeretett olvasni, s könyveket — a városi könyvtárból kölcsönzött.

A könyvtárban barátokra is lelt, az Őszikék között, — s míg élt, rajongva olvasott.

Örökül hagyta élettörténetét, mely mára már legendává ért. Piroska már égi könyvtárba jár, mi meg a Városi könyvtárba. Utunkon a puklikra, idősekre figyelni érdemes!

Visszhang:

Aki nem hiszi járjon utána, ám ne feledje a Zaharától nem messze az Arbo-park Bagoly tisztásán erdei könyvtárat talál. Vigyázat, a friss levegő és az olvasás fertőző kombó!

Ha tehén hiányzik még az olvasáshoz- például szürkemarha- a Génmegőrzési Központban az is látható. Az Arbo-park felső sarkánál a Csörsz-árokra ismertető tábla áll.

Aki meg szeretne jót járni: nézze meg a Csörsz-árok tanösvényt az Erzsébet pihenő közelében, ahol már volt és lesz is Természetközeli séta a Könyvtár szervezésében.